

πράγματα ὅτε τῷ 1170 ἔφθασε τελευταῖον εἰς Πτολεμαῖδα ὁ ἑλληνικὸς στόλος, Ἐκεῖ ἀπεφασίσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἀγὼν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἱεροσολύμων ἐπεχείρησεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Κοντοστεφάνου τὴν πολιορκίαν τῆς Δαμιέτης, ἣτις κεῖται παρὰ

Νόμισμα τοῦ Σαλαδδίνου.

τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου, καὶ εἶναι ἡ ἀρχαία Ταμιάθις. Ἐπὶ πενήκοντα ὄλας ἡμέρας ματαίως ἠγωνίσθησαν νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν ταύτην διὰ τὴν ὀλίγην προθυμίαν τῶν Λατίνων, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ ἡμέτεροι χρονογράφοι. Τότε ὁ Κοντοστέφανος, βλέπων ὅτι πλησιάζουσι νὰ ἐξαντληθῶσι τὰ τρόφιμα τοῦ στρατοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν ἔφοδον ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν συμμάχων του. Καθ' ἣν ὁμως

στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ ἀγῶνος, ὁ Ἀμαλάρικος τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι συνωμολόγησεν ἰδίαν εἰρήνην πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους, ὥστε οἱ Ἕλληνες ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθωσιν ἄπρακτοι.

Ἐτι δὲ ὀλιγώτερον συνετὴ ὑπῆρξεν ἡ ρῆξις εἰς ἣν ὁ Μανουὴλ περιῆλθε πρὸς τοὺς Ἐνετούς. Πολλὰς ἀφορμὰς δυσσρεσκείας εἶχε λάβει βεβαίως πρὸς τὴν πολιτείαν ἐκεῖνην, ἣτις, ἐνῶ τοσαῦτα ἐπέτυχε προνόμια, οὐ μόνον δὲν ἐτήρει τὰ συντεθειμένα ἀλλὰ καὶ ἐπαυλημμένως ἐπρόδωκε τὰ πολυτιμώτατα τοῦ κράτους συμφέροντα. Ἀφοῦ ὁμως ἀπαξ ἐγένετο τὸ λάθος τοῦ νὰ συνομολογηθῇ ἡ ἐπιζήμιος αὐτῆς συμμαχία, τὸ συνετώτερον, ὅπως εἶχον ἤδη τὰ πράγματα, ἦτο νὰ οἰκονομηθῇ ἡ ὕβρις αὐτῶν καὶ ἡ ἐπιβουλή. ἄχρις οὐ ἐπέλθωσιν εὐμενέστεραι περιστάσεις, καὶ νὰ μὴ αὐξήσωσιν αἱ δυσχέρειαι διὰ τῆς εἰς τοσοῦτους ἐχθροὺς προσθήκης πολεμίου ἐπικινδυνότερου ἴσως πάντων τῶν λοιπῶν. Ἄλλ' ὁ Μανουὴλ δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν ταύτην τῆς φρονήσεως· καὶ τῷ 1170 περιεπλάκη εἰς διενέξεις πρὸς τοὺς Ἐνετούς, αἵτινες δὲν ἠδύναντο εἰμὴ νὰ ἐπαγάγωσι τὸν πόλεμον. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σπειρά τις τυχοδιωκτῶν ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμπορίου τῶν Γενουαίων καὶ κατέστρεψαν τὰς οἰκίας αὐτῶν. Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὴν ἀνόρθωσιν τῶν κατεδαφισθέντων καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν παθόντων, ἐπιρρίψας πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῶν γενομένων ἐπὶ τῆς ἐνετικῆς ἀποικίας. Οἱ δὲ δυτικοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ὑπῆρξεν ἀμέτοχος τοῦ ληστρικοῦ ἐκεῖνου κινήματος, ὅτι αὐτοὶ οἱ Γενουαῖοι βραδύτερον ἀπήλλαξαν τοὺς Ἐνετούς πάσης τῶν γενομένων εὐθύνης καὶ ὅτι ὁ Μανουὴλ δὲν ἐκίνησε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰμὴ ἵνα λάβῃ ἀπὸ τῆς πλουσίας ἐνετικῆς ἀποικίας χρήματά τινα τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην ἕνεκα τῶν ἀδιακόπων πολέμων καὶ τῆς ἀσωτίας τοῦ βίου αὐτοῦ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ἐνετοὶ εἶχον πράξει ὅ,τι ἦτο δυνατόν ἵνα ἐξαντλήσωσι τὴν ὑπομονὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις παροξυνθεὶς εὐλόγως δὲν ἐδίστασε νὰ μεταχειρισθῇ ὡσαύτως πάντα τρόπον ἵνα τοὺς ἐκδικηθῇ. Ὁ δόγης τῆς Ἐνετίας Βιτάλης Μικιέλης ἀπήντησεν εἰς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησιν τοῦ Μανουήλ, δι' ἀπαγορεύσεως πάσης μετὰ τοῦ κράτους ἐμπορίας. Ὁ Μανουὴλ, ὅστις ἤθελε μὲν νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἐνετοὺς ἐμποροὺς καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν χρηματικὴν ἀποζημίωσιν ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ καταντήσῃ εἰς πόλεμον πρὸς τὴν ἐνετικὴν πολιτείαν, ἠγωνίσθη νὰ κατευνάσῃ τὸν δόγην, πέμψας ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις οἵτινες προέτρεψαν αὐτὸν νὰ ἄρῃ τὴν τῆς ἐμπορίας ἀπαγόρευσιν, ὑποσχόμενοι ὅτι τοῦ λοιποῦ οἱ Ἐνετοὶ θέλουσιν εἶναι οἱ μόνοι τῶν ἑλληνικῶν συναλλαγῶν κύριοι. Οἱ δυτικοὶ ἱστοροῦντες ταῦτα θέλουσι νὰ τα παραστήσωσιν ὡς νέαν τοῦ Μανουήλ ἐπιβουλήν, καὶ βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ δόγης, μηδένα ὑποπτεύσας κίνδυνον, ἐξαπέστειλεν εἰς τὸ κράτος μετὰ δύο πρέσβων 20.000 ἐνετῶν, οἵτινες συνεπήγοντο καὶ χρήματα πρὸς ἐπα-